

M.

ogy
 ábu
 ami
 ött,
 má-
 ota,
 neg-
 oma
 sák-
 már
 cotta
 paj-
 kran
 tt a
 ítha-
 tondi
 csak

m jár
 gszá-
 yosan
 beliek.
 tolvaj

m igen
 ik: Az
 örögör-
 év: —
 sége; —
 Mással-

s B. B.
 atik.

maeum-épület.
 pesten.

KISIRAP



... KEMÉNYEN MEGFENYEGETTE. (Lásd a 303. lapon.)

XLI. kötet. 19. szám. Ára negyedévre 1 forint 40 krajczár. Egyes szám ára 12 krajczár. Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon. 1891. november 8-án

A KIS BÁRO TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

ELEMÉR azt várta, hogy Bénike most már abba hagyja a daczoskodást és iparkodni fog, hogy szintén eljusson az ozsonnához; de Bénikének esze ágában sem volt efféle. No bizony! Meglesz egy nap ozsonna nélkül is... sőt Elemér alighanem hoz majd valamit, nem hagyja eszerben. De akárhogy, ő bizony nem tágit. Megmutatja, hogy csak azért is kifog azon a szörnyeteg nevelőn.

Kissé unalmas volt ugyan, mikor jó félóraig csöndben kellett ott kuporognia a szekrény tetején; de aztán egyszerre csak fölpattant az ajtó és Elemér nagy sietve lépett be. Bizonyosan ozsonnát hoz. Nem bizony, nem hozott, hanem így szólt:

— Bénike, hagyd már abba... kérj bocsánatot és tanul meg azt az unalmas leczkét...

— Eh, ne prédikálj nekem... inkább hoztál volna valamit az ozsonnából.

— Akartam, de nem engedték. És most mennem köll a nagymamával, ki-kocsizunk. De nem leszünk tovább oda egy óránál. Hát addig iparkodjál, hogy kiszabadulj és aztán mehessünk játszani.

— Kiszabadulhatok most mindjárt is, csak told ide az asztalt és tedd rá a széket. Majd elbukok a kertben, amig te oda jársz. Gyorsan hát!

— Fölösleges volna sietni, szólalt meg a nevelő, ki ezalatt belépett. Elemér,

a nagymama már vár, a kocsi az ajtó előtt áll. Bénikével majd én végzek.

Elemérnek mennie köllött. Ez úttal bizony nem telt öröme a kocsizásban, mert az egész uton csak azon járt az esze, hogy az a nyakas Elemér ugyan mit csinál? Alig várta, hogy haza térjenek. S amint haza értek, szaladt föl a tanuló szobába. De az már üres volt. Bénike nem ült többé a szekrény tetején. Kijövet találkozott a nevelővel, ki mosolyogva mondá:

— Bénikét kerested? Már nincs ott. Megelégette a kuporgást a szekrény tetején, mikor látta, hogy sehonnan sem kap segítséget. Szépen bocsánatot kért, megtanulta a leczkét és most már azt hiszem, a kertben sétál.

— Akkor hát oda sietek!

— Amint tetszik. De azt tanácsolom, hagyd most inkább magára. Ugy gondolom, nem a legjobb kedvében van kis barátunk s még talán tégedet sem fog szívesen látni.

— Oh, már arról jót állok.

De ezuttal meghökkenve tapasztalta Elemér, hogy kár volt oly nagyon jót állania. Bénike csakugyan ott volt a kertben, még pedig egy nagy fa alatt a fűben hevert, mérgesen hánykódva, dörmögve, toporzékolva. Látta Elemért, de nem akarta látni. Mikor pedig Elemér barátságosan szólt hozzá, Bénike indulatosan förmedt rá:

— Menj innen!... semmi közöd hozzám... nekem meg semmi szükségem rád. Menj a te kedves, drágalátos nevelődőhöz, hiszen ugy is az ő pártjára szegődtél ellenem. Hát jól van, legyetek

együtt, nem is soha tö

Elemér ragos s az ő te bálta cs nike cs haragos

Menn kat az

Ezt bizony mondan

már kén

nem is san ki

laki eg

makacs tette s

eszébe j megküze tokkal.

És ne itéletünk

furcsán

anyátlan nem iger

szerette gondosa

fenyitse testvére,

még al ranczoss

kedjék.

Most neki na

Persze, gondolk

együtt, nekem ugy sem kellesz többé... nem is szeretlek... nem is foglak soha... soha többé. Majd megfizetek én nektek!

Elemér szinte bele sápadt, mikor e haragos szavakat hallotta. Az ő Bénékéje, az ő testvérkéje elüzi őt magától! Próbálta csitítani, engesztelni, de hiába. Bénéike csak annál dühösebben ismételte haragos szavait.

Mennyire megbánta nem sokára azokat az indulatos szavakat!

Ezt a részét a történetnek bizonybizonny szinte jobb szeretném el sem mondani; de ha idáig elmondtam, most már kénytelen vagyok vele. Elvégre talán nem is lesz rossz, mert nagyon is világosan ki fog tűnni, hová vezet az, ha valaki egészen átengedi magát az önző, makacs gondolatainak, mint azt Bénéike tette s talán egyik-másik kis olvasómnak eszébe juttatja, hogy jó lesz ideje-korán megküzdeni az ilyen veszedelmes indulatokkal.

És nem is szabad nagyon keményen itélnünk szegény Bénéikéről. Mert hát furesán növekedett ő ott fel, apátlan, anyátlan árvaságban. Ő maga ugyan nem igen tudott erről valamit, talán még szerette is, hogy nincs neki anyja, aki gondosan oktassa, sem apja, aki szigorun fenytse: hanem van Elemérben olyan testvére, aki nagy szeretetével inkább még abban segítette, hogy erős makranczossága csak még nagyobbra növekedjék.

Most pedig Bénéike ugy érezte, hogy neki nagyon sok oka van a haragra. Persze, ha már okosan tudott volna gondolkozni, hamar belátja, hogy éppen

séggel semmi oka sincs az elégedetlenségre, és ha baja van, csak maga az oka. Elemér kész örömmel játszott volna vele csak ugy mint eddig; de Bénéike mélyen sértve érezte magát attól, hogy Elemér annál a szekrény-históriánál nem segítette ki a bajból, hanem inkább a nevelő pártjára állt. Hogy Elemér nem segíthette volna ki a bajból, még ha akarta volna is, arról a boszus Bénéike nem gondolkozott. Neki elég volt, hogy Elemér nem segítette ki.

Ezért aztán Bénéike másnap is durczás és haragos volt. Hiába hívta Elemér szokott játékaikra, nem ment. Próbálta kérlelő szép szóval, komoly rábeszéléssel. Bénéikének nagyon tetszett, hogy Elemér ennyire jár a kedvében. De most már csak azért is meg akarta kinozni, csak azért is vissza utasította. Ebből persze az lett, hogy Elemér nagyon elszomorodva ugyan, de végre is abba hagyta a hiába való próbálkozást és ment a nevelőhöz, aki új labda-játékokra tanította. Ezt Bénéike messziről nézte s titkos irigység, boszuság, féltékenység fogta el. Nagyon boldogtalannak érezte magát, hogy Elemér mással is el tud szórakozni. És nagy elkeseredésében csak annál hevesebben utasította el Elemért, valahányszor ez újra meg újra oda jött hozzá és meg akarta engesztelni.

Igy multak a napok, egyik ugy mint a másik. Elemér, nem tehetvén egyebet, napról napra jobban hozzá simult a nevelőhöz, aki mindig talált valami kellemes multságot a szabad órákra. Bénéike pedig duzzogott és makranczoskodott, annál inkább, minél világosabban látta,

hogy Elemér végre is megvan nélküle is úgy ahogy.

Mikor valaki ilyen gondolatoknak és érzelmeknek engedi át magát, nagyon kellemetlen órákat szerez másoknak is, de a legszomorubbakat saját magának. Elemér igazán busult a Bénike makacs

duzzogása miatt, de nem tudott rajta segíteni. Maradt tehát minden a régiben. Így pedig Bénike volt a legszerencsétlenebb.

Azt most már nem merte többé megtenni, hogy ellenkezzék a nevelővel vagy éppen holmi csinyeket kövessen el ellene.



MOST PEDIG TAKARODJATOK! (Lásd a 301. lapon.)

Már belátta és keservesen tapasztalta, hogy ezzel nem boldogul, csak magát keveri bajba. A leczkéljét tehát végezte meglehetősen pontosan, ámbar mindig duzzogva és kelletlenül. És mindig újra eltökélte magában, hogy nem fogja soha sem szeretni ezt a szörnyeteg nevelőt.

Ezzel azonban még keveset ért volna el. Sok töprengésében végre úgy találta, hogy legjobb volna, ha Elemért is megint eltértené a nevelőtől. Ha Elemér is azt mondaná, hogy nem telik oly kellemesen az ideje, mint amikor csak Bénikével jászogatott, akkor aztán mia-

den jó kitalál

És m rajta. u módját.

Elem lett és ne csak

paripát együtt

A ha már es otthon vel egy mér az

den jó volna újra, csak a módját kellene kitalálni.

És mikor már jó sort gondolkozott rajta, úgy vélte, hogy ki is találta a módját.

Elemér lassan-lassan nagyocska fiu lett és az a kívánsága támadt, hogy már ne csak olyan piczike kis pony-lovon lova-

goljon. Nem igen támadt volna ilyen kívánsága, ha minden a régiben maradt volna és Bénike nem duzzog. Mindkettejüknek volt olyan kis lovacskájok; sokat is nyargalásztak együtt, miközben elégszer kitünt, hogy a jóval kisebb Bénike sokkal bátrabb és ügyesebb lovas. De Elemér is megülte már a lovat. A nagymama aztán szép



TÖBB NAP, MINT BONBON. (Lásd a 295. lapon.)

paripát adott a nevelőnek is, hogy ő is együtt lovagolhasson a fiúkkal.

A hármás lovaglásból azonban most már csak kettes lett, mert Bénike inkább otthon maradt, hogysen a gyűlölt nevelővel együtt szórakozzék. És amint Elemér az ő kicsi lován a nevelő mellett

lovagolt, mihamar észre vette, hogy a kis lovacska nem bír lépést tartani a nagy paripával.

— Nem ér ez így semmit. Nekem is olyan szép nagy ló kellene.

Amire pedig Elemér azt mondta, hogy ha igazán köllene, azt mihamar meg

is kapná. A nagymama aggódott ugyan, hogy az még nem való Elemérnek.

— Még nem elég erős, hogy bírjon olyan nagy állattal.

— Tessék csak rám bízni, felelé a nevelő. Majd keresünk olyan szelid, jámbor lovat, hogy semmitől se lehessen félni. Érték egy kicsit a lóhoz, magam fogom kiválasztani.

Válogattak sok között és végre találtak egy igen szép paripát, melynél különbet nem is kívánhattak. Délezeg járása, nemes állat volt, de mégis olyan szelid, mint a bárány. De a nevelő azért még sem bizott benne egészen.

— Előbb magam próbálok ki. Ha van valami bogara, rossz tulajdonsága, majd kitalálom.

Ezt azonban nem találhatta ki, mert a paripa igazán jámbor állat volt.

— Nincs ennek semmi hibája, mondá pár nap múlva a nevelő. Elemér bátran rá ülhet, csak olyan bátorságban lesz rajta, mint a kicsi pony-lován.

Elemér tehát most már magas lovon ült s öröme telt benne. Nem vette észre, hogy Bénikét ez csak még inkább bosszantja. Mert azt tudta ugyan, hogy Bénike is bizonyosan szeretne ilyen igazi paripára ülni, de már az most még csak ugyan nem lehetett.

— Tudod, Bénike, te még kicsi vagy arra. Majd később neked is lesz, de most még lebuknál az ilyen nagy lóru.

Bénike megvetőleg mosolygott.

— Én? Én nem szoktam leesni a lóru.

Te sokszor leestél már a kis ponyról is.

— Az régen volt.

— No az meg most lesz, hogy le fogsz potyogni erről a nagy lóru.

— Az nem volna jó, nem is szabad. Nagymamácska csak nehezen szánta rá magát, hogy megvegye, s a nevelő ur jót állott, hogy nem lesz semmi baj. Már ezt magam sem szeretném, mert akkor a nagymama bizony még tud adna a lovamon és megharagudnék a nevelő urra, hogy pártolta ezt a kívánságomat.

Ezek a szavak megmaradtak Bénikének a fejében. Nemcsak megmaradtak, hanem minél tovább gondolkozott rajtuk, annál inkább úgy találta, hogy ezen a nyomon valami ügyes fortélyt lehetne elkövetni.

— Ha megtörténnék, amitől a nagymama fél, akkor mindjárt más világ volna itt. Ezt a kiállhatatlan nevelőt bizonyosan elküldené és megint ketten maradnánk Elemérrel, úgy mint régen voltak. Egy kis lepottyanás nem a világ, de a nagymama mégis nagyon megijedne.

Hogy a lóru lepottyanni nem nagy dolog, azt Bénike eleget tapasztalta saját magukon. Ő is, de még inkább Elemér, akárhányszor buktak le lovacskáikról és nem történt semmi különösebb bajok.

— Nem tudom, mért félti a nagymama most jobban Elemért. Csak mert az az új paripa valamivel nagyobb? No bizony! Estünk mi már magasabbról is a fáról. De annál jobb, ha fél. Látszik, hogy nem volt huszár. Elemér sem valami nagyon vitéz lovas. Majd kitalálom én a módját, hogy a nagymama megijedjen.

Addig főzte, forgatta a fejében ezt a tervét, míg lassacskán egészen kifőzte.

Nem is volt nehéz hogy megtegye, amit kitervezett. Sokat járt-kelt mindig az istállóban a lovak körül, s a lovászok, kocsisok nagyon szerették, mert látták, hogy nem fél a lótul.

— Az már bizonyos, hogy huszárnak termett. Lesz is belőle, akárki meglássa.

És engedték, hogy ott settenkedjék körülöttük, nézegesse mit csinálnak s egyben-másban még segítsen is nekik. Bénike pedig akárhány dologban már egészen jól tudott segíteni.

Éppen erre alapította most a tervét. És ez a terve sikerült is, sokkal teljesebben, mint a hogy kívánta.

(Folytatása következik.)

TÖBB NAP, MINT — BONBON.

(Képpel a 293. lapon.)

A PAPIROS-tülköm
Czukorkával van tele;
Bontogatom gyorsan,
S könyökig nyúlok bele.

Nagy gazdagságombul
Te neked is juttatok;
Kincsemet megosztom —
Tudod, fősvény nem vagyok.

Huj, mennyi czukorka!
Ez piros, amaz fehér;
Barna csokoládé —
Egy bányával is fölér!

Kivül édes — bévül
Még sokkalta édesebb;
Szedem-kotrom egyre.
Mégse' leszen kevesebb!

*Ketten nem is győzzük,
Mind megenni nem lehet —
Neked is kutjácskám,
Hadd vetek vagy két szemet.*

*De most jut eszembe! . . .
Tudod-e mit, kis Maris?
Elég is volt mára —
Maradjon holnapra is.*

AZ ÖRDÖNGÖS SZÁMOK.

(Négy képpel.)



GYMÁS mellett ült a három testvér, mindegyik a pala táblával a kezében. Előttök meg az ablaknál a nevelőnő, aki beszélt és magyarázott.

— Jolánka! Te nem figyelsz!

— Dehogy nem, kisasszony! Nagyon figyelek.

— Igen? Nem úgy láttam. No, de annál jobb. Most még egy kis számtan következik.

— Még csak ez köllött! Nem elég unalmas volt már eddig is?

Ezt Jolánka mondta, de nem hangosan. Csak ugy magában; még a testvérei sem hallották. Az igaz, hogy nem is ügyeltek reá, hanem vigyáztak, mit beszél és magyaráz a kisasszony.

— Érdemes is arra oly nagyon figyelni, szólt magában Jolánka gúnyosan. A vége mégis csak az lesz, hogy valami számadást ad fel. Ráérek még addig, befejezem a szép házacskámat.

Mert hát, amilyen unalmas volt ez a száraz számtani magyaráztatás, már csak gondoskodni kellett valami időtöl-

tésről. Arra a táblára pedig igen kényelmesen lehetett rajzolgatni. Még csak nem is látja senki, mit csinál, úgy fordíthatja a táblát.

— A kisasszony bizonyosan azt hiszi, hogy azokat a számokat irogatom le, amiket magyaráz. No, mindjárt rátérek arra is. A házacskám már készen van ... most még utat csinálók hozzá ... Így ni ... Nem, nem

igy! Ez nagyon egyenes volna. Majd olyan kacskaringós ut fog hozzá vezetni, mint az a minapi utvesztő volt ... megmutatom Gizikének, meglátjuk, megtalál-e a házikóba.

Szerencsésen el is készült a kacskaringós uttal. Éppen befejezte, mikor úgy félfüllel olyasmit hallott, mintha a kisasszony így szólt volna:

— No, most készítsétek el szépen a számtani feladványt. Aki elkészül, mehet ozsonnálni.

Az nagyon jó biztatás. Jolánka már az előbb látta, hogy szép piros alma van kikészítve ozsonnára. Csak azt nem tudta bizonyosan, mindjárt indulhat-e? Ugy látszik, még nem, mert Gizike és Aranka még nem mozdulnak, hanem na-

gyon nézegetik a táblájokat. Bizonyosan azt a számadást csinálják. Az ám! De miféle számadás az? Egy-egy számot ő is fölirt, mikor a kisasszony nagyon is ránézett ... ott vannak egymás mellett, egymás alatt ... de hát most már mit csináljon velök? Az egyik ott van a házacská alatt, a másik a házacská fölött. Akárhogy nézte is őket, nem sült ki abból semmi.

Csak nézte, csak nézte, és hátra dőlve tűnődött. És minél tovább nézte, annál világosabban látta, hogy azok az ördögös számok szépen megindulnak és a kacskaringós uton besétálnak a házba.

— Ni, bizony nem is tudtam, hogy oda be lehet menni, gondoló Jolánka még inkább eltűnődve.

— Már hogy ne lehetne? szólalt

meg hátra fordulva az öreg 9-es. Hát mire való a ház, ha nem arra, hogy bemerjen, aki már meguntá odakint?

— Az igaz. De hát aztán mi van oda bent?

— Azt még magam sem tudom. Új ház, most épült, azért megyünk be, hogy nem kapnánk-e ott mi is valami jó állást.



AZ ÖRDÖGÖS SZÁMOK.

— Ugyan miféle állásra volnátok ti valók? Talán házmesterek, vagy inasok akartok lenni?

— Ohó! Mi fontosabbak vagyunk. De most már nem beszélhetek tovább. Te ugy sem szeretsz minket, hát nem is fogunk megismerkedni.

Bementek mind. Jolánkának most már nagyon nagy kedve támadt, hogy utá-



... IJEDEZVE LÉPEGETETT ELŐRE.

is volt az, nem akadt senki utban, a kitől kérdezni lehetett volna valamit.

Igy hát bizony kissé ijedezve lépegetett előre. De ha már megindult, hát csak ment szaporán és lassanként meggyőződött, hogy nem igen történik baja, legföljebb hogy sokáig tart, míg a kacs-karingós uton eljut a házig. Mert bár közel látszott, mégis nehéz volt igazán

nok menjen és megismerkedjék velök, de meg hogy szét is nézzen a házban.

— Mért is ne mennék! Hiszen közel van, hamar megjárom. Csak attól félek, hogy eltévedek azon a tekervényes uton.

De mégis csak rászánta magát és elindult. Nagyon sötét volt ott minden, csak éppen maga az ut világított hosszasan, fehérén előtte. Jobbra-balra korom feketeség szegélyezte; azt sem lehetett tudni, nincs-e ott valami veszedelmes mélység, melybe bele bukik, aki félre néz az utról. Aztán csöndes, elhagyott tájék

közel jutni hozzá. Háromszor is megkerülte, mégsem ért a kapuhoz.

— Az már bizonyos, hogy az valami elvarázsolt kastély, gondolá. Csak azt szeretném tudni, mit találok benne?

Végig gondolta, mi szokott az ilyen elvarázsolt házakban lenni s mit kívánna leginkább, hogy találjon.

— Már legjobb volna, ha először is

jó oszonnával várnának. Mert attól tartok, hogy mire haza kerülök, már elkésem az otthoni oszonnáról. No, majd megválnak.

Csak ballagott tovább, köröskörül kerülgetve a házat. Lassan-lassan mégis csak közelebb jutott a kaeskringós uton s végre oda érkezett a kapuhoz.

— Nem tudom, szabad-é belépni? . . . de azok a furesza szám-figurák sem kér-

dezték. Talán ott találom őket, legalább megismerkedünk. A kisasszony ugyanis mindig azt mondogatja, hogy nagyon szükséges, hogy az ember jó ismeretségben legyen velök.

Belépett és egy nagy csarnokban találta magát. Nem volt ott senki. Csak a sarokban állt egy asztal s azon alma, mogyoró, kalács volt kirakva, éppen úgy mint otthon oszonnára.



ISMERSZ-É ENGEM? (Lásd a 299. lapon.)

— No már ez derék. Itt nyilván jó tündérek laknak s meghallották, mit kívánok; hát mindjárt ide is kísítették a számomra. Nagyon okosan tették.

Semmi kétsége sem volt, hogy az ő számára van az az oszonna. Egyenesen oda is sietett az asztalhoz és fölkapta az almát. Éppen bele akart harapni, mikor zaj hallatszott s négy vagy öt hang is megszólalt:

— Ohó! Ohó! Nem addig a! Aki azt el akarja venni, annak előbb velünk kell megbirkóznia.

Jolánka meglepetve nézett szét és látta, hogy a számfigurák közelednek feléje, még pedig gunyos, vigyorgó képpel. Kissé meghökkenve hátrált előlök, de nem sokáig, mert a sarokba szoritották, onnan nem mehetett tovább.

— Ejnye no, hát mit akartok? kérdé ijedten.

— Azt akarjuk tudni, hogy mi jusson nyultál te ahhoz az almához? Hát nem tudod, hogy torkodra forr, ha hozzá nyulsz, mielőtt egymással tisztába nem jöttünk.

Jolánka ijedten dobta el az almát.

— De hát mit csináljak én veletek? kérdé.



... FIGURÁK SZÉTREBBENTEK. (Lásd a 111. lapon.)

— Nagyon sokat kérdeztél egyszerre. Így nem tudok megfelelni.

— Már pedig meg köll felelned. Hozzá nyultál az almához, tehát köteles vagy felelni: ez az alma ára. Egy, kettő! Felelj!

— Jaj, de ha nem tudok!

— Akkor jaj, igazán jaj neked! Mert akkor mi egymás mellé állunk és annyi esztendeig maradsz itt, amennyit mi

— Meg köll felelned a kérdéseinkre. Ismersz-é engem? (Lásd a képet a 298. lapon.)

— Hogyne? Te vagy a hármas?

— Nagyon szép. De vagyunk itt többen is. Nézz csak végig rajtunk. Mi lesz abból, ha én most összeadom magamat a hátam mögött levő kövér 8-as pajtásom-

mal, de az a hosszú 9-es levonja magát belőlünk s akkor azzal, ami maradt, 6-os barátom megszorzódik s amire úgy fölszaporodtunk, azt a mi hátul kullogó 4-es czimboránk pontosan négy részre osztja? No, felelj szaporán!

Persze, mintha erre olyan könnyű lett volna felelni! Jolánkának a feje is zugott belé, nem hogy felelni tudott volna.

együtt számlálunk. És csak ha mindnyájan lefogytunk, akkor jutsz hozzá az almához. Nézd csak, mennyit számlálunk mi együtt!

Félkörbe álltak eléje, könnyű volt a számot elolvasni.

— 46,983! Juj juj! Hiszen addig a világ sem áll! Addig én nem maradhatok itt! Addig én éhen halok.

— Tudhattad előre. Meg volt mondva, hogy csak rajtunk keresztül juthatsz el az almához. Ha megvénülsz, mire elkészülsz velünk, mi nem leszünk az okai.

— De én nem akarok bele vénülni! Inkább haza megyek. Eresszetek!

Kétségbe-esésében ököltre fogta mind a két kezét, hogy neki rontson ellenségeinek. Ebben a pillanatban nagy zörgés hallatszott, a rettenetes figurák mint a varázsütésre szét rebbentek (Lásd a képet a 299. lapon.) és Jolánka — fölnyitotta a szemeit. Még látta, amint a palatábla nagyot csörömpölve zuhan a földre, mert ni! most ejtette ki a kezéből, éppenségesen azon a helyen ülve, ahol elaludt.

Gizike és Aranka már nem voltak ott mellette, de igenis ott ült az asztalnál a nevelőnő s nagyon komolyan nézett rá. És még komolyabban mondá:

— Gyönyörűen buzgólkodtál. A szerint lesz a jutalom is. Az ozsonna ideje elmúlt, a te részeden Gizike és Aranka osztoztak; neked éppen annyi jutott, amennyit a számtani feladványodból elkészítettél. Gondolom, igazságosnak találod, hogy a semmiért nem jár semmi. És ha vacsora idejére is csak annyira jutsz, a vacsorád is éppen annyi lesz.

Már ez nem volt se tréfa, sem álom. Azoktól az ördögös számoktól nem lehet menekülni. És így, mialatt Gizike és Aranka, jól megozsonnálván, most már kint játszottak: Jolánka utóljára is neki feküdt azoknak az ördögös számoknak. Vacsorára el is készült velök és megfogadta, hogy soha többé nem aluszsza el a leczkékét.

TÁNCZ-PRÓBA.



HÁROM kis lány, takaros —
Három kis lány, aranyos —
Nem is néznek a tükörbe,
Sorakoznak szépen körbe.

S Tinka, Minka, Linka,
Szakasztott ugy, mintha
Udvari hölgyek volnának,
Móljával a nagy dámának:
Hajlonganak, bókolgatnak,
Egymásnak szép szókat mondnak,
Billegetik a formás kis tagokat,
Illegetik kecsesen kis-magokat,
A köténykét emelgetik.
A szoknyácskát lebegtetik.
Tánczból ma lesz a nagy leczke-óra,
Azért folyik serényen a próba.
Hogy ki tudja jobban, szebben
Angyalom?
Tudatlan vagyok én ebben,
Bizony meg nem mondhatom.

AZ ELVESZETT
CZICZA-KIRÁLYLEÁNY.

(Képpel a cím- és a 292. lapon.)



JAJ! Akárhogy forgatták, élesztgették, LXXVII. Kandandur cziczakirály ő fel-sege bizony meg nem mozdult többé. Eleresztette

fülét-farkát és olyan alaposan megholt, hogy a legkövérebb egeret is hiába tartották az orra alá, nem ébredt ő már fel soha többé.

Igy levén a szomorú eset és nem más-kép. Cziczadonia nagyjai össze gyültek nagy ország-gyűlésre és az elhunyt király leányát, Cziczurka királykisasszonyt ültették a trónusra.

Rá ültették, de sok örömük nem igen telt benne. Mert Cziczurka még nagyon fiatal volt és sokkal jobban szeretett cziczázni, futkorázni, vagy ha ebbe bele unt, a napon elnyújtózva sütkérezni, mint hogy a komoly egerészeti tudomány nehéz szabályait tanulja, amire pedig Cziczadonia uralkodójának nagy szüksége volt. Mert hogy mutasson jó példát alattvalóinak, ha maga sem tudja? Aztán meg semmi-kép sem volt türelme, hogy meghallgassa, amidőn hű alattvalói valami panasszal járultak eléje.

— Ugyan ne alkalmatlankodjatok! főrmedt reájok mérgesen. Végezzétek el a dolgokat, ahogy tudjátok! Most pedig takarodjatok, mert játszani akarok! (Lásd a képet a 392. lapon.)

S aki nem kotródott elég gyorsan, annak úgy megkarmolta legkegyelmesebb felséges karmocskáival az orrát, hogy három hétig is megemlegette.

Össze gyültek tehát Cziczadonia nagyjai és bölcsei újra, és tanakodtak, hogy mitevők legyenek. S mondá végre az öreg Mufti:

— Még nagyon fiatal, nem boldogulunk vele. Szükséges, hogy amíg benő a feje lágya, legyen mellette bölcs kormányzó, aki az ország dolgát intézze, őt pedig jóra oktassa. Én tehát azt indítványozom, hogy a nagybátyját, a híres tudós Bobo herceget hívjuk meg kormányzónak.

— Nagyon jó lesz! felelték rá mindnyájan.

Rögtön utra is kelt egy nagy és fényes küldöttség Bobo herceghez, aki messze félre vonulva, csöndben éledélt és csak a tudományokkal foglalkozott. Nem örült egy csöppet sem, mikor munkájában megháborgatták.

— Micsoda? Hogy én oda menjek és azzal a szeszélyes Miczurka királykisasszonnyal vesződjem? Inkább két hétig nem eszem egeret. Aztán nincs is ott rám szükség. Ha Cziczurka nem alkalmas az uralkodásra, ott van az iker-testvére, Miczurka; ültessétek a trónusra azt!

A küldöttség szónoka, Mufti, alázatosan emlékeztette Bobo herceget, hogy azt nem tehetik, még pedig igen fontos okból. Ez az ok pedig az, hogy Miczurka királykisasszony még egészen fiatalon, hogy-hogynem, de bizony elveszett. Hová lett, senki sem tudja. Ellopták-e, vizbe

fojtották-e, ki tudná? Az is lehet, hogy él valahol, de maga sem tudja, kicsoda, s nem tudja, mit jelent a farka hegyében az a három szál arany szőr. Talán más sem tudja, aki látta; vagy talán nem is látta meg senki.

Bobo herczeg ingadozni, habozni kezdett, a küldöttség pedig észre vette ezt.

— Gondold meg, kegyelmes herczeg, mily dicső feladat az, ha jóra való királynőt nevelsz Cziczadoniának abból a makranczos Cziczurkából. Örökre emlegetni fogják a nevedet.

Ez tetszett Bobo herczegnek, ámbátor vissza emlékezett arra is, hogy mikor még a boldogult LXXVII. Kandandur király életében járt a királyi udvarnál, a vásott Cziczurka sok borsot tört az orra alá, szurkot öntött a czipőjébe, paprikát szórt az orrába. Az ilyen tréfát pedig a tudós herczeg éppenséggel nem szerette. De aztán mást gondolt, olyat, ami igazi jeles tudóshoz illik.

— Igazatok van, Cziczadonia érdemes nagyjai. Minél nehezebb, annál szebb kötelesség, hogy olyan királynőt neveljek Cziczadoniának, aki méltón üljön a trónuson. Megyek tehát veletek.

Becsapta a könyvet és ment.

Mikor Cziczurka megtudta, hogy az öreg Bobo herczeget a nyakára hozták, rettenetes düh fogta el.

— Micsoda? Hogy még leczkére szorit? Próbálja csak! Tudom megkeserülni, ha engem zavarni mer a mulatságaimban.

De bizony Bobo herczeg mégis merte. Töméntelen baja és keserősége volt ugyan a makranczos Cziczurkával, de mégis

csak szoritotta, hogy tanuljon valamit. És hogy jobban sikerüljön, maga nyitott iskolát és meghívta bele a főváros előkelő czicza-családjainak fiait és leányait. Ha látni fogja Cziczurka, hogy mások mily szépen haladnak, mennyit tudnak, majd megröstellí a dolgot és iparkodni fog maga is.

De biz' ebben nagyot csalódott, mert Cziczurka a leczke alatt vagy aludt vagy játszott s még a szomszédjait is zavarta. Így aztán nem csoda, hogy mire megjött a vizsgálat napja, csak éppen annyit tudott, mint amikor még bele sem fogott a tanulásba.

— Jól van, majd megszegyenitem; akkor aztán majd meggondolja a dolgot! gondolá Bobo herczeg.

Együtt voltak mindnyájan Cziczadonia nagyjai a vizsgálatnál, hogy lássák, hallják, mennyire haladt Cziczurka királynő a jeles tudós Bobo herczeg gondjai alatt. Hajh! Bizony nem sok szépet láttak és hallottak. Bobo herczeg felhívta Cziczurkát és föladta neki a kérdést, hogy mi a jóra való, derék czicza legfőbb kötelessége?

— Tudom is én! felelé Cziczurka. Semmi gondom rá.

És akármit kérdeztek, mindig csak így felelt.

— Szomorú, nagyon szomorú! mondá Bobo herczeg. Pedig tudom, akármelyik növendék meg tud felelni a kérdéseimre. Amott látok egy szelid, félénk kis cziczát... állj elő kicsikém, felelj te.

Szelid, kedves kis czicza állt elő és oly szépen megfelelt mindenre, hogy gyönyörűség volt hallani.

— Lám, szólt Bobo herceg, ez a kedves kicsike sokkal különb náladnál, Cziczurka. Méltóbb volna rá, hogy a te helyeden üljön.

— Mit? Az én helyemen ez a kis mihaszna? No, mindjárt kiverem én ezt a fejéből.

És Cziczurka bösz haraggal oda rohant a kis ártatlanhoz s úgy csapta, hogy ennek menten földagadt a fél pofácskája. Nagy lett a fölindulás. Bobo herceg oda sietett és karjába fogta fel a tántorgó kicsikét, mialatt Cziczurkát keményen megfenyegette. (Lásd a képet a czimlapon.) Cziczurka megszeppent egy kicsit, de aztán nagyot nevetett és kiszaladt. Bobo herceg pedig ölbe vette a szegény kicsikét és a maga szobájába vitte, hogy ott ápolja.

Nem telt bele azonban sok idő, már elő jött és össze hívta az ország nagyjait. Valami titokzatos öröm látszott az arcán, mikor így szólt:

— Barátim, jeles és kitünő urak! Láttátok, hogy Cziczurkával minden fáradságom kárba veszett, sohasem lesz belőle a mi szép Cziczadoniánknak méltó királynője. Én tehát azt tanácsolom, foszszátok meg a trónustól, amelyre nem méltó.

— Nagyon igaz! szólt a vén Mufti. De kit ültessünk a helyébe?

— Majd azt is megmondom annak idején,

— Igen, de az mégsem járja, hogy a mi néhai jó királyunk trónjára idegent ültessünk!

— Azt magam sem akarom. Mégis lehet más királynőnk a gonosz Cziczurka helyett.

Hamar hire terjedt, hogy mit tervez az országgyűlés és egyszerre csak jelentik, hogy Cziczurka nagy sereg élén közeledik, fel akarja konczolni Bobo herceget és mind, akik vele tartanak. Megrémültek a jeles czicza-nagyok; de Bobo herceg mosolyogva mondá:

— Semmitse féljete! Hát azért volnék én a híres tudós Bobo, hogy bajba vigyelek? Maradjatok nyugodtan, én másodmagammal lefegyverezem azt a sereget!

Már erre ugyancsak kíváncsiak voltak. Bobo herceg pedig eltávozott s éppen akkor tért vissza, mikor Cziczurka is a maga seregével oda érkezett. De Bobo herceg sem maga jött: azt a kedves fehér cziczát vezette karjain, akit Cziczurka bántalmazott. Aztán oda állt a sereg elé és így szólt:

— Vitézek! Nagyon szép töletek, hogy harcra akartok kelni néhai jó királyotok leányának jussáért. De tudjátok-e, ki ellen harcolnátok? Nézzétek az új királynőt! Tudjátok-e, kicsoda ő? Nézzétek ide, mit láttok a farka végén?

— A három arany szórszál!

— Az bizony, mert ez Miczurka, a Cziczurka iker-testvére. És most mondjátok, ki méltó a trónusra: a gonosz, tudatlan, kegyetlen Cziczurka-e, vagy a kedves, okos, szelid Miczurka?

Mind egy szálíg ott hagyták Cziczurkát és átpártoltak Miczurkához. Azt is mihamar megtudták, hogy Miczurka egészen piczike korában eltévedt, a vén vaksi Czirmos kegyelemből magához fogadta, de nem vette észre, kicsoda igazán Miczurka. Most annál nagyobb volt az

öröme. A tudós Bobo herceget pedig mindenki magasztalta, hogy megtalálta az elveszett királykisasszonyt.

— Hát velem most már mi lesz? kérde Cziczurka nagy búsan.

— Itt leszel mellettem, testvérem vagy, nem hagylak el, szólt szeliden Miczurka. És Bobo bácsit megkérem, maradjon ő is velünk, legyen vezetőm, amíg szükségesnek tartja.

Ekképen Cziczadonia boldog ország lett. Miczurka királynő sokáig és dicsőn uralkodott, míg Cziczurka csak úgy elhaszontalankodta a napjait, beérve anynyival, hogy Miczurkánál éldelegeltett.

KOCZKA-REJTVÉNY.

D	K	A	CS	O	L
I	LY	Á	L	D	O
D	L	L	N	O	K
R	N	I	T	M	A
I	SZ	A	O	A	I
K	O	T	I	Á	I

Ezeket a betűket úgy kell elhelyezni, hogy a felső sor felülről lefelé és balról jobbra egy hős hun király hitvesének nevét adja; a 2-ik egy kerti virág; a 3-ik egy déli gyümölcs; a 4-ik egy népfaj; az 5-ik egy magyarországi város; a 6-ik egy nemzet.

REJTETT NÉV.

6. 5. 7. Mocsaras helyen található.
5. 9. Minden hálózobában van.
11. 5. 9. A keménynek ellenkezője.
- 1—6. Férfinév.
3. 12. 4. 10. Gázló madár.
9. 12. 11. 10. Szerszám.
12. 2. 8. 1. Aki minket legjobban szeret.
- 1—12. Egy egész nemzet gyászolja.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „*Kis Lap*” XLI. köt. 15-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Sugár Katicza és Márta, Varga Róza, Csavos (?)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vasskó Mihály. Báthory Gábor, az erdélyi fejedelmi származású férfiú, volt leghatalmasabb királya a lengyeleknek. Ő volt legfélelmesebb ellensége a muszkának. Meg tudnád-e mondani: mikor? — **Kármán testv.** Az egyiket, úgy a hogy nyélbe sütve, a közlendők sorába igtattam. A másik valamivel később szintén meg fog jelenni. — **Kinath Margit.** Sorát ejtem. — **Königsthal Leo.** Add át a kiadóhivatalban, amelytől pontosan megkapom. Az érzelem, amelyről beszélsz, gyöngéd szivve mutat. — **Horváth Jani.** Ha közelben akartok látni cukorgyárat: szüleitek vagy tanító bácsitok kíséretében megtekinthetitek a fővároshoz közel eső hatvanit, melyet szívesen mutatnak meg az idegennek. — **Hoybrenk Elza.** Azt az elmés szerkezetet, mely a néző elé tünteti a földnek és holdnak forgását a nap körül, megkapod a Calderoni boltjában a Váci utcán, a használati utasítással együtt. Hogy Németalföldről a magyar alföldre költözve, teljesen magyar kis lánnyá lettél, örvendő tudomásul veszem. — **Kelemen Blanka.** Ha van szerzője a munkáskának, közöld velem nevét. Nemsokára elolvasom. — **Bánfai Zsigmond.** Küldeményed, úgy a verses, mint a rajzos, nagy multságomra szolgált. Hiszen te kész humorista vagy! Érdeklődve várom, mivé fejlődöl. — **Czirner Alina.** Már hogy volna mese a jégesimáló gép? Van biz' az, és láthatasz Budapesten is az u. n. »Jégművek« telepén. Már hogy mikép készül: ezt fogyatékos természettani ismereteidnél fogva még meg nem értheted, de magyarázata nem is való a »*Kis Lap*«-ba. — *Több levélről a jövő számban.*